

„Dokonale vyvážená
kombinace romantiky
a humoru.“

Booklist

KANDIDÁT NA PŘÍTELE

ALEXIS HALL

**KANDIDÁT
NA PŘÍTELE**

BOYFRIEND MATERIAL

Copyright © 2020 by Alexis Hall

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

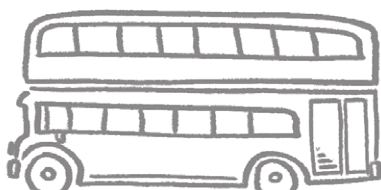
Translation © Martina Balzano, 2024

Cover © Elizabeth Turner Stokes, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-5245-4 (pdf)

ALEXIS HALL

KANDIDÁT NA PŘÍTELE

přeložila
Martina Balzano

Pro CMC

Kapitola 1

Přestajlovaný maškarní večírky mi vždycky připadaly jako mrhání energií. Máte dvě možnosti: buď se hrozně snažíte a nakonec vypadáte jako kokot, nebo se nesnažíte vůbec a nakonec vypadáte jako kokot. A já měl stejnej problém jako vždycky – nevěděl jsem, kterým z těch dvou kokotů jsem chtěl být.

Do značné míry jsem se rozhodl pro strategii „nesnažit se“. Pak jsem na poslední chvíli zpanikařil, pokusil se najít obchod s kostýmama a skončil jsem v jednom z těch divně luxusních sexshopů, kde prodávají rudý prádlo a růžový dilda lidem, kteří o ně ve skutečnosti vůbec nestojí.

Přesně proto jsem do toho zapařenýho randálu, kterej už se stihl pořádně rozjet, naběhl s problematicky erotickými králíčima ouškama z černé krajky. Přisahám, že jsem býval král večírků. Ale vyšel jsem ze cviku a zjevit se tu jako levná pánská šlapka, co chodí i s chlapama s hodně specifickým fetišem, nebyl zrovna triumfální návrat na scénu. A co hůř, dorazil jsem tak pozdě, že už to všichni ostatní osamělí chudáci vzdali, nalili se a odešli.

Někde v tý díře s přehnaně jasnýma světlama, pípavou hudbou a smradem potu byli roztroušení moji skuteční přátelé. Věděl jsem to, protože v naší skupině na whatsappu – momentálně nazvaný *Queer Comes The Sun* – už se omílala stovka variací na téma „kde je kurva Luc“. Prozatím jsem byl obklopen jenom lidma, o kterých jsem mlhavě tušil, že znají

lidi, kteří znají mě. Procpal jsem se k baru, zamžoural jsem na tabuli s nabídkou koktejlů a nakonec jsem si objednal „Pohodovej pokec u zdi o osobních zájmenech“, protože jsem měl chuť pít a název drinku zároveň přesně vystihoval moje šance na zásun. Ten večer i obecně.

Asi bych měl vysvětlit, proč jsem v tom sklepě v Shore-ditchi, co se Sklep i jmenoval, popíjel nebinární drinčík a měl u toho na hlavě typickejšť středostavovskéj pokus o fetišistickéj doplněk. Ale upřímně, sám jsem tomu přestával rozumět. Začalo to jedním týpkem jménem Malcom, kterýho znám, protože Malcoma znají všichni. Jsem si celkem jistej, že je burzovní makléř nebo bankéř nebo tak něco, ale po večerech – a tím myslím některý večery a tím zase myslím asi jeden večer v týdnu – dělá DJe na akci *Surf 'n' Turf* ve Sklepě pro trans a genderově fluidní lidi. A dneska večer tu rozjížděl svou T párty. Teda T párty Šílenýho kloboučníka. Protože přesně to Malcom je.

Zrovna řádl v zadní části místnosti ve fialovým topu, pruhovaným fraku a kožených kalhotách, nic moc jinýho na sobě neměl, a valil to, čemu se podle mě říká „hustý beaty“. Nebo možná ne. Možná to takhle nikdy nikdo neřekl. Já jsem se ve svý fázi pařmena ani neobtěžoval ptát na jména svých jednorázovek, natož abych si dělal poznámky k terminologii.

Povzdechl jsem si a obrátil pozornost zpátky ke sklenici se svým „Příjemným nedostatkem sexu“. Někdo by měl vymyslet slovo pro pocit, kterej máte u něčeho, co nechcete dělat a děláte, jen abyste podpořili někoho jinýho, ale pak si uvědomíte, že tam ve skutečnosti nemusíte být a nikdo by si ani nevšiml, kdybyste zůstali doma v pyžamu a jedli nutellu polívkovou lžící. Každopádně. Takhle. Takhle jsem se cítil. A asi jsem měl prostě vypadnout, jenže tím bych ze sebe udělal kretěna, kterej se objevil na Malcomově T párty v odfláknutým kostýmu, vypil osminu drinku a pak se zdekoval, aniž by s kýmkoli prohodil jediný slovo.

Vytáhl jsem telefon a poslal do skupiny zoufalou zprávu Jsem tady, kde jste?, jenže se vedle ní okamžitě objevil ten zatracenej ciferníček. Kdo by si pomyslel, že na akci v podzemním bunkru bude špatnej signál?

„Uvědomuješ si,“ pohladil mě po tváři něčí teplej dech, „že ty uši nejsou ani bílý?“

Otočil jsem se k cizímu týpkovi. Byl docela hezkej, takovým tím špičatým liščím způsobem, kterej mi vždycky připadal podivně okouzlující. „Jo, ale měl jsem zpoždění. A ty nemáš vůbec žádněj kostým.“

Usmál se a vypadal ještě špičatější a ještě víc jako lištička a ještě víc okouzlující. Otočil klopou a odhalil nálepkou s nápisem „Nikdo“.

„Hádám, že je to nepříjemně obskurní narážka.“

„Takové oči bych taky chtěl mít,“ pronesl frajer toužebně, „vidět Nikoho!“

„Ty přechytralej mamrde.“ Citáty z Alenky jsem tu možná čekat měl.

To ho rozesmálo. „Nóbl večírky ve mně probouzejí nejnižší pudy.“

Nebyl to můj nejdelší rozhovor bez trapasu, ale rozhodně se to blížilo rekordu. Teď bylo důležitý nezpanikařit a nesnažit se chránit tím, že se proměním v nesnesitelnýho debila nebo intergalaktickýho kurevníka. „Ani nechci vědět, v kom ne.“

„Jo, to,“ další zářivej úsměv, další záblesk zubů, „bude Malcom.“

„V Malcomovi všechno probouzí to nejlepších. Dokázal by přesvědčit lidi, aby slavili, že musí v obchodech platit deset pencí za igelitku.“

„Hlavně mu to neříkej, mohl by se toho chytit. Mimocho-dem...“ naklonil se trochu blíž. „Já jsem Cam. Ale protože jsi mě určitě špatně slyšel, jsem připraveněj reagovat na jakýkoli jednoslabičný jméno se samohláskou uprostřed.“

„Těší mě, Bobe.“

„Ty přechytralej mamrde.“

I v klubových světlech jsem zachytil, jak mu zajiskřily oči. A najednou jsem si říkal, jakou asi mají barvu daleko od stínů a umělý duhy na tanečním parketu. To bylo špatný znamení. Nebezpečně to připomínalo zájem z méj strany. A podívejme, kam jsem s tím došel.

„Ty jsi Luc Fleming, že jo?“ zeptal se.

A je to tady. Přesně tohle jsem čekal. To mě poser. „Vlastně,“ začal jsem jako vždycky, „jsem Luc O'Donnell.“

„Ale jsi syn Jona Fleminga, ne?“

„Co je ti do toho?“

Zamrkal. „No, nic. Ale když jsem se zeptal Angie,“ Malcomovy přítelkyně, momentálně převlečený za Alenku v říši divů, samozřejmě, „kdo je ten sexy zachmuřenej týpek, řekla: ‚To je Luc. Je to syn Jona Fleminga.‘“

Nelíbilo se mi, že o mně lidi takhle mluvili. Ale na druhou stranu, jaká byla jiná možnost? *To je Luc, posral si kariéru? To je Luc, pět let neměl stabilní vztah? To je Luc, kde se to všechno pokazilo?* „Jo. To jsem já.“

Cam se lokty opřel o bar. „To je super. Ještě nikdy jsem nepotkal nikoho slavnýho. Mám předstírat, že mám tvýho tátu fakt rád, nebo že ho nemůžu vystát?“

„Nikdy jsem s ním nemluvil.“ Tohle by zjistil během půl minuty na googlu, takže jsem mu neprozrazoval žádný štavnatý sousto. „Takže je to fuk.“

„Bezva, protože já si vybavuju možná tak jednu jeho písničku. Něco o klobouku se zelenou stuhou.“

„Ne, to jsou Steeleye Span.“

„Jo, počkej. Tak ‚Lidská práva Jona Fleminga‘.“

„Jo, ale chápu, že se to plete.“

Ostře se na mě podíval. „Vůbec nemají podobnej hlas a nic, že ne?“

„No, je mezi nima pár drobnějších rozdílů. Steeleye jsou víc folk rock, Lidská práva víc prog rock. Steeleye hodně používali

housle, táta je flétnista. A hlavní zpěvačka Steeleyeho Spana je žena.“

„Oukej,“ znovu se na mě usmál a působil míň vykořeněně, než bych na jeho místě byl já, „takže plácám blbiny. Ale můj táta ho zbožňuje. Má všechny desky. Schovává je v podkroví se svýma zvonáčkama, který nedopne od roku 1979.“

Začínalo mi docházet, že mě Cam asi před osmi miliony let popsal jako sexy a zachmuřenýho. Až na to, že teď to bylo jasně osmdesát ku dvaceti ve prospěch zachmuření. „Každej táta zbožňuje máho tátu.“

„To musí lízt člověku na mozek.“

„Trochu.“

„A teď s tou talentovou show to musí být ještě divnější.“

„Docela jo.“ Lhostejně jsem šťouchl do skleničky. „Lidi mě víc poznávají, ale ,hej, tvůj táta je ten týpek z tý pitomý talentový show‘ je o něco lepší než ,hej, tvůj táta je ten týpek, co byl minulej tejden ve zprávách, protože dal čelíčko policajtovi, a byl tak sjetej herákem a savem, že poblil soudce‘.“

„Aspoň je to zajímavý. Víš, jakou nejskandálnější věc kdy udělal můj táta? Protřepal lahvičku kečupu, přičemž zapomněl, že už z ní sundal víčko.“

Sobě navzdory jsem se zasmál.

„Nemůžu uvěřit, že se směješ mému traumatu z dětství. V kuchyni to vypadalo jako ve scéně z *Hannibala*. Máma tu historku vytáhne pokaždý, když je našťvaná, i když není našťvaná na tátu.“

„Jo, máma taky vždycky vytáhne tátu, když ji našťvu. Až na to, že neříká ,tohle je přesně, jako když tvůj otec rozprskl rajčatovou omáčku po celé kuchyni‘, ale ,tohle je přesně, jako když tvůj otec řekl, že na moje narozeniny přijede domů, ale místo toho zůstal v LA a šňupal kokain z prsou prostitutky‘.“

Cam zamrkal. „Ježíši.“

Do prdele. Stačila mi půlka koktejlu a pěkněj úsměv, a už jsem si pouštěl pusou na špacír. Přesně takový věci končily

v novinách. *Další utajená kokainová aféra Jona Fleminga.* Nebo možná: *Jaký otec, takový syn: Chování Jona Fleminga juniora v mládí srovnávali s drogovými úlety jeho otce.* Nebo ještě hůř: *Pořád zuří: Odile O'Donnellová se zlobí na syna kvůli Flemingovým eskapádám s prostitutkami v 80. letech.* Proto bych nikdy neměl vycházet z domu. Ani mluvit s lidma. Hlavně ne s těma, kterým jsem se chtěl líbit.

„Poslyš,“ řekl jsem s opakem pokerovýho obličejce, přestože jsem věděl, jak moc by se to mohlo podělat, „moje máma je fakt hodná, vychovala mě sama a měla to těžký, takže... jako... mohl bys prosím zapomenout, že jsem to řekl?“

Podíval se na mě tak, jak se díváte na někoho, koho v duchu přesouváte z šuplíčku „atraktivní“ do šuplíčku „divnej“. „Neřeknu jí to. Ani ji neznám. Jo, možná jsem za tebou přišel, protože jsem po tobě chtěl vyjet, ale do seznamování s rodičema máme pořád hodně daleko.“

„Promiň. Omlouvám se. Já... jenom se ji snažím chránit.“

„A podle tebe ji musíš chránit před cizím klukem, kterého jsi zrovna potkal v baru?“

Tak tohle jsem posral. Protože odpověď v podstatě byla „Jo, pro případ, že bys to střelil bulváru, protože to se mi fakt stává“, ale nemohl jsem mu to říct, aby se toho nechytil. Chci říct, za předpokladu, že už to neplánoval a nehrál na mě jako na flétnu nebo na housle, podle toho, do který kapely ze sedmdesátých let jsem podle něj patřil. Takže mi zbyla jen možnost *b*: nechat tohohle vtipnýho, sexy týpka, se kterým bych se chtěl aspoň pokusit o sex na jednu noc, aby věřil, že jsem paranoidní úchyl, ktorej tráví nezdravý množství času přemýšlením o svý matce.

„Ehm.“ Polkl jsem a připadal si asi tak svůdnej jako sendvič. „Můžeme se vrátit k té části, kdy jsi mě přišel balit?“

Rozhostilo se delší ticho, než bych si přál. Pak se Cam usmál – i když trochu ostražitě. „Jasně.“

Další ticho.

„Takže,“ zkusil jsem. „Tohle tvoje balení. Musím říct, že je dost minimalistický.“

„No, můj původní plán byl, víš, chvíli s tebou pokecat a otukat se a pak se možná pokusit tě políbit nebo tak něco. Ale kompletně jsi mi tu strategii rozhodil. Takže teď nevím, co mám dělat.“

Sakra. „Omlouvám se. Neudělal jsi nic špatného. Jsem prostě hrozný, když...“ snažil jsem se najít slovo, který by obsáhlo minulost mého milostného života, „... ve všem.“

Možná mi to tak jen připadalo, ale skoro jsem viděl, jak se Cam rozhodoval, jestli by mu taková patálie stála za to. K mému mírnému překvapení se zdálo, že jo. „Ve všem?“ zopakoval a upravil špičku mého králíčího ouška způsobem, kterej jsem se rozhodl vyložit jako povzbudivej.

To bylo dobrý znamení, že jo? Muselo to být dobrý znamení. Nebo to bylo špatný znamení? Proč přede mnou s křikem neutekl, byl snad divnej? Tak jo. Ne. Až moc jsem nad tím dumal, což nesvědčí nikdy nikomu, natož mně, a potřeboval jsem říct něco nezávazného a koketního a potřeboval jsem to hned. „Možná bych nemusel být tak hrozný v líbání.“

„Hmm.“ Cam se ke mně naklonil o trošku blíž. *Do prdele, on do toho fakt jde?* „Nejsem si jistej, jestli věřím tvému úsudku. Možná bych to měl proklepnout sám.“

„Ehm. Tak jo?“

Takže si to proklepl sám. A mně líbání docela šlo. Teda aspoň jsem si myslel, že mi šlo. Bože, doufám, že mi šlo.

„Takže?“ zeptal jsem se o chvíli později. Znělo to uvolněně, hravě a vůbec ne zoufale a nejistě. Jeho tvář byla tak blízko, že jsem viděl všechny ty dráždivý detaily jako jeho hustý řasy, náznak strniště na čelisti a vrásky v koutcích rtů.

„Nejsem si jistej, jestli můžu z jediného datového bodu vyvodit přesnej závěr.“

„Jo tak. Jsi vědátor.“

Rozšířili jsme sadu dat. A než jsme skončili, přitiskl mě k rohu baru a já měl zastrčený ruce do zadních kapes jeho džínnů a fakt mizerně a jen naoko jsem předstíral, že jsem ho neojížděl. Přesně v tu chvíli jsem si vzpomněl, že znal moje jméno a jméno mého otce a pravděpodobně jméno moje mámy a dost možná věděl všechno, co o mně kdy kdo napsal, a já naproti tomu věděl jenom to, že se mu říkalo Cam a chutnal fakt dobře.

„A jsi?“ zeptal jsem se udýchaně. A po jeho zmateným pohledu jsem dodal: „Vědátor. Nepřipadáš mi jako vědátor.“

„Aha. Ne.“ Usmál se a vypadal u toho jako lišák, tak strašně k nakousnutí. „To byla jenom výmluva, abych tě mohl dál líbat.“

„A co teda děláš?“

„Jsem na volný noze, píšu hlavně pro stránky, který sní o tom, že budou BuzzFeed.“

Já to věděl. Já to do prdele věděl! Až moc ochotně přehlídl tu tunu mých nedostatků. „Jsi novinář.“

„To je docela velkorysý slovo. Píšu seznamy X věcí, který jste nevěděli o Y. Z vám vyrazí dech. Všichni je nenávidí, ale stejně je čtou.“

Dvanáct věcí, které jste nevěděli o Lucu O'Donnellovi. Číslo osm vám vyrazí dech.

„A někdy dělám takový ty kvízy, kde máš vybrat osm obrázků koťátek, a my ti řekneme, která postava Johna Hughese na tebe sedí.“

Racionální verze Luca, toho z paralelního vesmíru, kde můj otec nebyl slavný debil a můj ex neprodal všechny moje tajemství Piersi Morganovi do *The Sun*, se mi snažila říct, že přeháním. Bohužel jsem ji neposlouchal.

Cam tázavě naklonil hlavu. „Co se děje? Hele, já vím, že to není zrovna sexy práce, a ani nemůžu říct ,někdo to dělat musí', protože fakt nemusí. Ale zase se chováš divně.“

„Promiň. Je to... komplikovaný.“

„Komplikovaný může být zajímavý.“ Vytáhl se na špičky, aby mi zastrčil pramen vlasů za ucho. „A líbání máme zmáknutý. Musíme zapracovat jenom na mluvení.“

Usmál jsem se na něj a doufal jsem, že to nepůsobilo moc úchylně. „Radši bych se držel toho, co mi jde.“

„Víš co? Na něco se tě zeptám, a když se mi odpověď bude líbit, tak mě zase políbíš.“

„Ehm, nevím –“

„Začnem nějakou drobností. Řekl jsem ti, co dělám. A co ty?“

Prudce se mi rozbušilo srdce. A ne takovým tím příjemným způsobem. Ale tohle byla naprosto neškodná otázka, ne? Tyhle informace o mně vědělo nejmíň dvě stě spambotů. „Pracuju pro neziskovku.“

„Páni. To je šlechetný. Řekl bych, že jsem po něčem takovým vždycky toužil, ale jsem moc povrchní.“ Zvedl ke mně tvář a já jsem ho nervózně políbil. „Jakou máš nejradši zmrzlinu?“

„S mátovou čokoládou.“

Další polibek. „Knížka, kterou četli doslova všichni, ale ty ne.“

„Všechny.“

Odtáhl se. „Za to ti pusu nedám. Kecáš.“

„Ne, vážně. Všechny, včetně *Jako zabít ptáčka*, *Kdo chytá v žitě*, cokoli od Dickense, *Na západní frontě klid*, to o manžela cestovatele časem, *Harryho Pottera*...“

„Jsi na svoji negramotnost dost pyšnej, co?“

„Jo, přemýšlím o tom, že se přestěhuju do Ameriky a budu kandidovat na veřejnou funkci.“

Zasmál se a políbil mě, tentokrát se neodtáhl, tělo na tělo, dech na mojí kůži. „Tak jo. Nejdivnější místo, kde jsi kdy měl sex.“

„To je číslo osm?“ zeptal jsem se s bezduchým smíchem, kterej měl ukázat, že jsem neuvěřitelně cool a nad věci.

„Jaký číslo osm?“

„Přece dvanáct dětí celebrit, který rády šukají na divných místech. Číslo osm vám vyrazí dech.“

„Počkej.“ Ztuhl. „Vážně si myslíš, že tě líbám kvůli nějakýmu pitomýmu článku?“

„Ne. Teda... ne. Ne.“

Dlouho, hrozně dlouho na mě zíral. „Myslíš si to, že jo?“

„Říkal jsem ti, že je to složitý.“

„Tohle není složitý, tohle je urážlivý.“

„Já... To je...“ tohle mi prošlo už mockrát. Prošlo by mi to i teď. „Takhle jsem to nemyslel. Tebe se to netýká.“

Tentokrát mi nezastrčil vlasy za ucho. „Jak to, že se mě to netýká, když máš upřímný obavy kvůli *mýmu* potenciálnímu chování?“

„Prostě musím být opatrný.“ Aby bylo jasno, řekl jsem to velmi důstojně. A vůbec ne k politování.

„A co bych podle tebe vůbec psal? *Potkal jsem na večíрку syna vyšumělé hvězdy?* Nebo má být šokující, že je syn celebrity gay?“

„Připadá mi to lepší než to, co píšeš obvykle.“

Otevřel pusu a já si uvědomil, že jsem to možná přepísl. „Páni. Málem jsem řekl, že si nejsem jistý, kdo z nás dvou je kretén, ale díky, že jsi mi to objasnil.“

„Ne, ne,“ vyhrkl jsem rychle, „kretén jsem vždycky já. To mi věř.“

„Fakt si nejsem jistý, jestli to pomůže. Nemůžu se rozhodnout, co je horší. Že si myslíš, že bych šukal mírně známého člověka, abych si polepšil. Nebo že kdybych měl udělat tak hluboce degradující kariérní krok, vybral bych si zrovna tebe.“

Polkl jsem. „To zní hodně rozumně. Super pointa.“

„Ty vole, že já neposlechl Angie. Ty fakt nestojíš za náma.“

Zapadl do davu, nejspíš si šel najít někoho míň pošahanýho, a nechal mě samotnýho s mýma králíčíma ušima šejdrem

a hlubokým pocitem osobního selhání. Přesto jsem dneska večer dosáhl dvou věcí: úspěšně jsem podpořil člověka, kterej moji podporu ani trochu nepotřeboval, a konečně jsem dokázal, že by se mnou nikdo přičetnej nechodil. Byl jsem úzkostlivej, zachmuřenej, paranoidní uzlíček nervů, kterej dokázal podělat i tu nejzákladnější lidskou interakci.

Opřel jsem se o bar a rozhlídl se po sklepe plným cizích lidí, kteří měli mnohem lepší večer než já a minimálně dva z nich se teď nejspíš bavili o tom, jak jsem pošahanej. Připadalo mi, že jsem měl dvě možnosti. Mohl jsem to skousnout, zachovat se jako dospělej člověk, najít svý skutečný přátele a pokusit se si večírek co nejvíc užít. Nebo jsem mohl utýct domů, sám se opít a přidat to na seznam věcí, o kterých jsem neúspěšně předstíral, že se nikdy nestaly.

O dvě sekundy později jsem byl na schodech.

O osm sekund později jsem byl venku na ulici.

A o devatenáct sekund později jsem zakopl o vlastní nohy a zaparkoval obličej na dlažbě.

Tenhle večer mi začal připomínat zdegenerovaného habsburskýho prince, kterému se na hlavě klinkala nepadnoucí koruna. A ne, tenhle večírek mě nebude děsit a pronásledovat až do konce života, dík za optání.

Kapitola 2

Ten večírek mě děsil a pronásledoval, což se projevilo upozorněním z googlu, který rozvibrovalo můj telefon na nočním stolku. Jo, moc dobře vím, že číst si věci, co o vás cizí lidi píšou na net, je obecně něco, co dělají jen narcisti, kokoti a narcistní kokoti, ale já se po zlým naučil, že bylo lepší mít přehled. Otočil jsem se a shodil přitom na podlahu jiný vibrační zařízení – „pro pány, kteří chtějí prozkoumat sofistikovanější druh potěšení“ – a s elegancí teenagera, kterej se snaží dostat na druhou metu, se mi konečně podařilo popadnout telefon.

Nechtěl jsem to vidět. Ale kdybych si to nepřečetl, vyzvracel bych ten lepkavej bordýlek z hrůzy, naděje a nejistoty, kterej mi rozleptal vnitřnosti na konzistenci dětský kašičky. A nejspíš to nebylo tak hrozný, jak jsem se bál. Obvykle to tak hrozný, jak jsem se bál, nebylo. Až na to, že občas... to hrozný bylo. Přivřel jsem oči a jako malý dítě, kterej se schovává pod peřinu a bázlívě mžourá na *Pána času*, jsem kouknul na upozornění.

A vydechl jsem úlevou. Bylo to v pohodě. I když v ideálním světě by všechny béčkový bulváry od *Celebitchy* po *Yeeeah* nezaplavily moje fotky, jak s králíčkima ušima ležím rozpláclej ve škarpe před Sklepem. A v doopravdy ideálním světě by moje definice „v pohodě“ neklesla tak hluboko. Ale vzhledem k tomu, že můj život byl bezedná propast zklamání a věcí, co stály za prd, prošla moje schopnost zděsit se v průběhu let několika výraznýma rekalibracema. Aspoň jsem byl na

všech fotkách oblečený a neměl jsem v puse něčího ptáka. Takže cajk.

Dnešní hřebíček do rakve mojí digitální pověsti se nesl v duchu „jaký otec, takový syn“, protože záběrů Jona Fleminga zlitýho pod obraz existovalo asi tolik, jako by je chrлил kouzelný hrneček místo kaše. A *Nezvedený synátor divočáka Jonnyho se ožral, zdrogoval a odpadl* je určitě chytlavější titul, než *Muž zakopl na ulici*. Povzdechl jsem si a nechal telefon bouchnout o podlahu. Ukázalo se, že horší než mít slavnýho tátu, kterej si podělal hodně slibnou kariéru, je mít slavnýho tátu, kterému se zrovna povedl comeback.

Jen stěží jsem se naučil žít s tím, že mě všichni srovnávali s mým bezohledným, sebedestruktivním otcem, kterej o mě nejevil zájem. Ale teď, když si polepšil a každou neděli si hrál na moudrýho starýho mentora na ITVěčku, mě začali s mým bezohledným, sebedestruktivním otcem, kterej o mě nejevil zájem, srovnávat v *můj neprospěch*. A na tyhle kecy jsem nebyl emocionálně připravený. Měl jsem vědět, že číst komentáře se nevyplácí, ale moje oči sklouzly a skončily na komentáři od *wellactually69*, kterej vystřelil do čela žebříčku: „Chtělo by to reality show, ve který by se Jon Fleming snažil napravit svého fetišáckýho syna.“ Show, o které *theotherjillfrompeckham* následně prohlásila, že by u ní seděla od rána do večera.

Věděl jsem, že když se to vezme kolem a kolem, tak na ničem z toho nezáleží. Internet byl věčněj a nevyhnutelný, ale zítra nebo pozítří už budu všem u virtuálního zadku. Zapomnělo by se na mě až do chvíle, kdy by se někomu zachtělo dalšího zvratu v příběhu Jona Fleminga. Až na to, že jsem se pořád cítil hrozně, a čím dýl jsem se válel, tím mi bylo hůř.

Chlácholil jsem se tím, že mě Cam aspoň nezahrnul do seznamu „Dvanácti otravů, kteří vás budou prudit v nočním klubu“. Ale kdyby existovala stupnice uklidnění, hodil bych to někam mezi „sotva“ a „nedostatečné“. Abych pravdu řekl,

sebepečce nikdy nebyla moje silná stránka. Sebeobviňování jsem měl zmáknutý na výbornou. Sebenenávisť jsem zvládal i ve spaní a často jsem ji tak i provozoval. A tak jsem skončil tady, osmadvaciteletý muž, kterej najednou cítil ohromující potřebu zavolat svý matce, protože byl smutnej.

Protože jedinou výhodou mít tátu jako já bylo mít mámu jako já. Dá se to najít na wiki, ale tady máte zkrácenou, TL;DR verzi: v osmdesátkách vypadala v podstatě jako francouzsko-irská Adele s víc natupírovanýma vlasama. Přibližně v době, kdy Bros přemýšleli, kdy už začnou být slavní, a Cliff Richard sypal jmelí a lil víno na milion nicnetušících Vánoc, ona a táta se do sebe zabouchli takovým tím stylem „miluju tě a nenávidím tě a nemůžu bez tebe žít“, kterej následně zplodil dvě společný alba, jedno sólový album a mě.

Technicky vzato jsem přišel před sólovým albem, který vzniklo ve chvíli, kdy si táta uvědomil, že chce být slavněj a ožralej víc, než chce být součástí našeho života. „Welcome Ghosts“ byla poslední věc, kterou máma kdy napsala, ale upřímně, nic dalšího už nebylo potřeba. Skoro každěj rok tuhle skladbu přihodí BBC, ITV nebo nějaký filmový studio jako pozadí ke smutný nebo vyhrocený scéně nebo někam, kam se to nehodí, ale nám je to fuk, hlavně že dostaneme zapláceno.

Vyškrábal jsem se z postele a ze zažitýho zvyku jsem se nahrbil jako Quasimodo, což by musel udělat každěj, kdo má nad metr osmdesát a chce se pohybovat po mým bytě, aniž by se praštil hlavou do stropu. Což je vzhledem k tomu, že měřím metr devadesát tři, ubytovací ekvivalent ježdění v Mini Cooperu. Tenhle byt jsme si pronajali s Milesem – mým bývalým –, když ještě bylo romantický žít v moderní verzi podkrovní komůrky londýnský čtvrti Shepherd's Bush. Teď už mi to spíš než romantický připadalo ubohý. Byl jsem sám, otročil v práci, která nikam nevedla, a pořád jsem si

nemohl dovolit bydlet někde, kde byly i rovný zdi, ne jen šikmý. Jasně, určitě by pomohlo, kdybych aspoň někdy uklidil.

Shodil jsem z pohovky hromadu ponožek, stočil se do klubíčka a otevřel facetime. „*Allô, Lucu, mon caneton,*“ zavrkala máma. „Viděl jsi včera večer plný pytlík svého otce?“

Zalupal jsem po dechu skutečnou hrůzou, než jsem si vzpomněl, že se *Plný pytlík* jmenoval ten jeho stupidní televizní pořad. „Ne. Byl jsem venku s přáteli.“

„Měl by sis to hlídat. Určitě to budou opakovat.“

„Nechci se na to dívat.“

Neopakovatelně francouzským způsobem pokrčila rameny. Byl jsem přesvědčenější, že všechny ty francouzské triky jenom hrála, ale nedivil jsem se jí, protože od svého otce nedostala nic víc než jeho jméno. A taky bledou kůží, kterou by jí záviděla i Siouxsie Sioux. Mít otce, kterej od vás zdrhne, sice není genetický, ale v naší rodině je to rozhodně dědičný. „Tvému otci,“ prohlásila, „stáří nesvědčí.“

„To je dobrý vědět.“

„Má hlavu jako koleno a navíc má ta jeho hlava divný tvar. Vypadá jako ten učitel chemie s rakovinou.“

To pro mě byla novinka. Ale popravdě jsem se nijak zvlášť nesnažil udržovat kontakt s bývalými spolužáky. A stejně tak jsem se nijak zvlášť nesnažil udržovat kontakt s lidma, co žili na nesprávné straně Londýna. „Pan Beezle má rakovinu?“

„Toho nemyslím. Myslím toho druhého.“

Další věc o mojí mámě: její vnímání reality je přinejlepším pochybný. „Myslíš Waltera Whita?“

„*Oui oui.* A víš co? Myslím, že je moc starý na to, aby někde poskakoval s flétnou.“

„Mluvíme pořád o tátovi, jo? Protože jinak se scénáristi *Perníkovyho táty* v novějších sériích dost rozšoupli.“

„Samozřejmě, že mluvíme o tvém otci. Určitě si brzy zlomí krček.“

„No jo,“ zazubil jsem se, „můžeme v to doufat.“

„Chtěl mentorovat jednu mladou dámu s harmonikou – myslím, že to byla dobrá volba, protože měla největší talent –, ale místo něj si vybrala jednoho z Blue. To jsem si moc užila.“

Kdybych mámu neutnul, plácala by o reality show donekonečna. Bohužel – i kvůli *wellactually69* a jejím kámošům, co mi bzučeli kolem hlavy jako internetoví sršni – ze mě pokus o změnu tématu vyšel v podobě „včera mě dostali paparazziové“.

„Ach, zlato. Už zase? To mě moc mrzí.“

Moje vlastní pokrčení ramen bylo hodně nefrancouzský.

„Víš, jak to chodí.“ Máma přepnula do měkce uklidňujícího tónu. „Vždycky dělají z komára... krávu.“

To mě rozesmálo. Máma mě vždycky rozesmála. „Já vím. Ale pokaždý, i když jde o banalitu, se mi vybaví tamto.“

„Víš, že to, co se stalo, nebyla tvoje vina. To, co Miles udělal, se ve skutečnosti ani netýkalo tebe.“

Odfrkl jsem. „To se rozhodně týkalo *jenom* mě.“

„Chování někoho jiného tě může ovlivnit. Ale to, co se ostatní lidé rozhodnou udělat, vypovídá o nich.“

Chvilí jsme oba mlčeli. „Přestane to... přestane to někdy bolet?“

„Ne.“ Máma zavrtěla hlavou. „Ale přestane ti na tom záležet.“

Chtěl jsem jí věřit, fakt. Koneckonců byla ztělesněným důkazem svých slov.

„Nechceš se zastavit, *mon caneton*?“

Kdybych nasedl na stanici Epsom (jedna celá šest hvězdiček na googlu), byl bych u ní tak za hodinku. Ale i když jsem mohl tak nějak okecat, že jsem mámě volal pokaždý, když se mi stalo něco špatného, doslova utýct k ní domů bylo pod úroveň dokonce i pro mě, přestože jsem skoro žádnou úroveň neměl.

„Judy a já jsme objevily novou show,“ prohodila máma tónem, kterej asi měl být povzbudivej.

„Jo?“

„Ano, je velmi zajímavá. Jmenuje se *RuPaul's Drag Race* – slyšel jsi o ní? Nejdřív jsme si nebyly jisté, jestli se nám bude líbit, protože jsme si myslely, že bude o kamionech. Ale udělalo nám obrovskou radost, když jsme zjistily, že je o mužích, co se rádi oblékají jako ženy – Proč se směješ?“

„Protože tě miluju. Moc.“

„Neměl by ses smát, Lucu. Ohromilo by tě to. Často nám vyrazí dech, jak jsou elegantní. Je to –“

„Já vím, o čem je *Drag Race*. Asi líp než ty.“ Tohle se stane, když vyhraje Emmy. Vaším publikem se stanou matky vašeho publika.

„Tak to bys měl přijít, *mon cher*.“

Máma žije v Šotkově u vřesoviště, v malinkaté vesničce jako pro panenky, kde jsem vyrůstal, a celé dny tráví hašteřením se svou nejlepší kamarádkou Judith Cholmondely-Pfaffleovou. „Já...“ Kdybych zůstal doma, mohl bych se pokusit dělat dospělácký věci, třeba umýt talíře a vyprat oblečení. I když v praxi bych si asi rozrýpal upozornění od googlu do krve.

„Dělám své speciální kari.“

Tak jo, tohle rozhodlo. „Ani omylem.“

„Lucu, myslím, že jsi ohledně mého speciálního kari velmi hrubý.“

„Jo, protože nechci mít řít v plamenech.“

Máma našpulila rty. „Na gaye jsi na svou řít až moc opatrný.“

„Co kdybychom přestali mluvit o mojím řiti?“

„Sám jsi s tím začal. Každopádně Judy mé kari chutná.“

Někdy si myslím, že je Judy do mámy zamilovaná. Jinak nechápu, jak by ty její výtvary mohla přežít. „Asi proto, že jí posledních pětadvacet let systematicky vraždíš chuťový pohárky.“

„Kdyby sis to rozmyslel, víš, kde nás najdeš.“

„Díky, mami. Brzo se uvidíme.“

„*Allors*, drahoušku. *Bises*.“

Bez máminých nekonečných řečí o reality show to kolem mě nepříjemně ztichlo a můj den mi najednou připadal hrozně... dlouhej. Kvůli práci, přátelům, známým a sporadickým pokusům o sex jsem tenhle byt obvykle využíval jako předraženěj, zanedbanej hotel. Chodil jsem se sem jen vyspat.

Kromě nedělí. Neděle byly komplikovaný. Nebo se postupem času zkomplikovaly. Na univerzitě patřily neděle brunchům, odpolednímu pospávání a litování opileckýho vyvádění ze sobotní noci. Pak se moji kámoši začali jeden po druhým vytrácet. Kvůli večerím s tchýní a tchánem, zdobení dětskýho pokojíčku nebo prostě kvůli příjemnému poflakování doma.

Nevyčítal jsem jim, že se jim změnil život. A nechtěl jsem to, co měli oni. Nebyl jsem na to stavěnej. Neděle s Milesem se dost rychle změnilý ze sexuálních maratonů na maratony plamennejch hádek. Ale chvíle jako tahle mě vždycky dostaly. Chvíle, kdy se mi zdálo, že se celej můj svět scvrkl do oznámení na telefonu.

Oznámení, který jsem se usilovně snažil ignorovat. Protože jsem věděl, že máma měla pravdu: když to dneska zvládnú, do zítřka se na mě zapomene.

Jak se ale ukázalo, oba jsme se spletli.

Hodně, hodně spletli.

Kapitola 3

Pondělí začalo jako obvykle – přišel jsem pozdě do práce a nikoho to nezajímalo, protože to u nás v kanceláři bylo běžný. Říkám v *kanceláři*, ale ve skutečnosti to byl dům v Southwar-ku, kterej ledabyly přestavěli na sídlo neziskovky, pro kterou pracuju. Což je náhodou jediná neziskovka nebo organizace obecně, která mě byla ochotná přijmout.

Je jako zrzavý nevlastní duchovní dítě staršího hraběte se zálibou v zemědělství a etymoložky s diplomem z Cambridge, o který si myslím, že je AI agentka poslaná z budoucnosti. Jejich poslání? Záchrana hovníválů. A jelikož jsem fundraiser, moje práce je přesvědčit lidi, že je lepší dát peníze na brouky, kteří jedí hovínka, než na pandy, sirotky nebo – bože chraň – na bezdomovce. Hrozně rád bych řekl, že jsem v tom dobřej, ale ve skutečnosti neexistují žádný metriky, který by něco takovýho měřily. Ale zatím jsme nezkrachovali. Na pohovorech na jiný pozice, který nikdy nedostanu, obvykle říkám, že žádná jiná ekologická neziskovka založená na výkalech nevybírá víc peněz než my.

Náš název je Výzkumný a ochranný projekt Coleoptera. Zkráceně VOPC. Prosím neplést s VOPRC.

Práce ve VOPCu má řadu nevýhod: ústřední topení, který celý léto fajruje a v zimě nefunguje, office manažerka, která nikdy nikomu nedovolí utrácet peníze, za nic, za žádnéjch okolností, a tak staříčký počítače, že pořád jedou na windowsech pojmenovaných po roce. Nemluvě o každodenním střetu

s realitou, že právě tohle je můj život. Ale má to i své výhody. Kafe docela ujde, protože doktorce Faircloughové záleží jen na dvou věcech – na kofeinu a bezobratlých. A každý ráno, když čekám, až se spustí moje PC z renesanční éry, můžu vyprávět vtipy Alexovi Twaddlemu. Nebo spíš vyprávět vtipy v přítomnosti Alexe Twaddleho. Zatímco Alex Twaddle mrká.

Moc toho o něm nevím a rozhodně netuším, jak tuhle práci dostal. Teoreticky pracuje jako výkonnej asistent doktorky Faircloughové. Někdo mi kdysi řekl, že měl prvotřídní vzdělání, ale nic konkrétního nevím.

„Takže,“ řekl jsem, „přijdou dvě mořský řasy do baru...“

Alex zamrkal. „Mořský řasy?“

„Ano.“

„Určitě? To nedává moc smysl.“

„Prostě se s tím smiř. Takže ty dvě mořský řasy přijdou do baru a jedna říká druhý: ‚Já mám nejlepší život na světě. Všichni ostatní v oceánu se klepou, že je někdo sežere, ale na mě se nikdo ani nepodívá. Ničeho se nebojím.‘ Sotva domluví, dovnitř vejde pár perlorodek a za nima ještě někdo. A ta první řasa se zvedne, uteče a schová se v rohu. Její kámoška běží za ní a ptá se: ‚Co blbneš? Tebe přece nikdo nechce sežrat.‘ A ta první říká: ‚Támhle to je granát.‘“

Rozhostilo se dlouhý ticho.

Alex znovu zamrkal. „Proč se bojí granátů? Viděla něco v televizi?“

„Ne, myslí se to tak, že ji nikdo nežere, ale zrovna přišel... *granát.*“

„Jo, ale proč se bojí granátů?“

Občas mi unikalo, jestli to fakt byl můj koníček, nebo jsem se za něco trestal. „Ne, je to slovní hříčka, Alexi. Má to být garnát. A garnáti žerou mořský řasy. Kapiš?“

„Aha.“ Chvilí o tom přemýšlel. „Vlastně se mi to moc nezdá.“

„Máš pravdu, Alexi. Příště vymyslím něco lepšího.“

„Mimochodem,“ řekl, „o půl jedenáctý máš schůzku s doktorkou Faircloughovou.“

To nevěstilo nic dobrého. „Asi nevíš,“ začal jsem a už předem jsem si byl jistej, že to je beznadějný, „proč mě chce vidět?“

Zazubil se na mě. „To netuším.“

„Jen tak dál.“

Dovlekl jsem se dolů do svojí kanceláře, vyhlídka na interakci s doktorkou Faircloughovou nade mnou visela jako kreslenej deštovej mrak. Nechápejte mě špatně. Moc si jí vážím – kdyby mě potkala nějaká krizovka ohledně brouků, jako první bych zavolal jí –, akorát nemám ponětí, jak s ní mluvit. Abych byl fér, ona zjevně taky neměla ponětí, jak se mnou – nebo s kýmkoli jiným – mluvit. Akorát že jí je to jedno.

Když jsem procházel chodbou, prkna v podlaze s každým krokem vesele vrzala a pak se ozval hlas: „To jsi ty, Lucu?“

Bohužel se tomu nedalo uniknout. „Jo, to jsem já.“

„Mohl bys na chvíli ke mně? Máme trochu nepříjemnej problém na twitteru.“

Jako správnej týmovej hráč jsem naběhl do kanceláře. Rhys Jones Bowen – koordinátor dobrovolníků VOPCu a manažer dosahu sociálních sítí – se hrbil nad svým počítačem a jedním prstem něco datloval.

„Jde o to,“ řekl, „víš, jak jsi chtěl, abych oznámil Broučí párty?“

Broučí párty je naše přezdívká pro každoroční večeři, ples a dobročinnou sbírku. Poslední tři roky jsem ji organizoval já. Skutečnost, že je to důležitá položka v mém aktuálním popisu práce, vám řekne všechno, co o tý akci potřebujete vědět. A o mý práci taky.

Urputně jsem se snažil zachovat neutrální tón. „Jo, vzpomínám si, že jsem se o tom někdy minulej měsíc zmínil.“

„Aha, no, vidíš. Je to takhle. Špatně jsem si zapamatoval heslo a chtěl jsem si nechat poslat nový na e-mail, se kterým

jsem založil účet. Ale pak se ukázalo, že jsem si k němu taky špatně zapamatoval heslo.“

„To by mohl být docela problém.“

„Věděl jsem, že jsem si ho zapsal na lepicí lísteček. A věděl jsem, že jsem si ten lísteček schoval do knížky, abych ho neztratil. A věděl jsem, že ta knížka měla modrej obal. Ale nemohl jsem si vzpomenout na název ani kdo ji napsal, ani o čem byla.“

„Nemohl jsi to heslo,“ začal jsem opatrně, „resetovat v e-mailu?“

„Mohl, ale v téhle fázi jsem se trochu bál, jak moc je ta jáma lvová hluboká.“

Upřímně, tohle se stává často. Chci říct, ne přesně *tohle*, ale něco podobného. Ale asi by mě to vylekalo víc, kdybychom na twitteru měli víc než sto třicet sedm sledujících. „Nedělej si s tím starosti.“

Natáhl ruku, aby mě uklidnil. „Ne, je to v pohodě. Víš, šel jsem na záchod a vždycky si s sebou беру knížku a občas tam nějakou nechám pro případ, že bych zapomněl, a najednou jsem viděl na parapetu knížku v modrém obalu, tak ji vezmu, otevřu a uvnitř byl ten lísteček. Bylo dobře, že už jsem seděl, protože jsem se skoro posral radostí.“

„Tomu teda říkám dvojité štěstí.“ Rychle jsem pokračoval, aby přestal mluvit o kadění. „Když ale máš to heslo, tak v čem je problém?“

„No, víš, asi mi docházejí písmena.“

„Poslal jsem ti v e-mailu, co máš postnout. Rozhodně by to mělo sedět.“

„Ale pak jsem se doslechl o něčem, čemu se říká hashtagy. Připadá mi hodně důležitý používat hashtagy, aby lidi našli všechny naše twittery na twitteru.“

Abych byl fér, v tomhle měl pravdu. Na druhou stranu, moje víra v Rhysovy Jones Bowenovy instinkty ohledně optimalizace sociálních sítí nedosahovala zrovna historického maxima.

„Aha?“

„Promyslel jsem toho spoustu a myslím, že tohle vystihuje, čeho se snažíme s Broučí párty dosáhnout.“

S naprosto neopodstatněným vítězoslavným výrazem ke mně přisunul kus papíru, na kterej pečlivě rukou vypsal:

#ColeopteraVýzkumAOchranaProjektVyroci
FundraisingVecereAPlesSTichouAukciEtymologických
ZivocichuTakeZnamaJakoBrouciPartyVHoteluRoyal
AmbassadorsVMaryleboneuNEVEdinburghuListky
KupteNaNasemWebu

„A teď,“ pokračoval, „mi to dovolí napsat už jenom dalších dva a čtyřicet písmen.“

Víte, kdysi dávno jsem měl fakt slibnou kariéru. Mám MBA, do prdele. Pracoval jsem pro největší PR firmy ve městě. A teď tady vysvětluju keltskýmu hňupovi, jak fungujou hashtagy.

Nebo ne.

„Udělám grafiku,“ navrhl jsem.

Okamžitě se rozzářil. „Na twitter nemůžeš twitterovat obrázky, nebo jo? Četl jsem, že lidi dobře reagují na obrázky díky vizuálnímu učení.“

„Do oběda ho budeš mít.“

S tím jsem zamířil zpátky do své kanceláře, kde se můj počítač konečně rozjel a sípal jako astmatickej T-rex. Když jsem si projel e-maily, zneklidnilo mě zjištění, že z Broučí párty vycouvala hrstka sponzorů – docela významnejch sponzorů. Lidi se samozřejmě občas zdekujou, obzvlášť když po nich chcete peníze, tím spíš, že to jsou peníze na brouky. Ale z nějakýho důvodu se mi z toho naježily chloupky na zátylku. Nejspíš to byla jen náhoda. Ale prostě mi to jako náhoda *nepřipadalo*.

Rychle jsem zkontroloval naši veřejnou stopu pro případ, že by si naše webovky zase vzali do parády amatérští hackeři a vyměnili fotky brouků za péčko. Když jsem nenašel nic ani

vzdáleně znepokojivýho (nebo zajímavýho), vystalkoval jsem odpadlíky jako ten chlápek v *Čisté duši* a snažil jsem se zjistit, jestli je něco spojovalo. Nezdálo se mi. Teda, všichni byli bohatí, bílí, politicky i společensky konzervativní. Jako většina našich sponzorů.

Neříkám, že brouci nejsou důležití – doktorka Faircloughová mi to několikrát podrobně popisovala a mělo to něco společnýho s provzdušňováním půdy a obsahem organické hmoty –, ale potřebujete dosáhnout určitý úroveň blahobytu, aby vás víc zajímal špičkový management hmyzu než například pozemní miny nebo útulky pro bezdomovce. Zatímco většina z nás by samozřejmě řekla, že bezdomovci jsou lidský bytosti, a proto si zaslouží péči, doktorka Faircloughová by tvrdila, že bezdomovci jsou lidský bytosti, a proto je jich dostatek a z hlediska ekologie jsou buď nedůležití, nebo přímo škodliví. Na rozdíl od hovniválů, kteří jsou nenahraditelní. Proto se stará o data a s tiskem komunikuju já.

Kapitola 4

O půl jedenáctý jsem se poslušně dostavil před kancelář doktorky Faircloughové. Alex dělal důležitýho a naoko mě pouštěl dovnitř, i když dveře už byly otevřené. Místnost byla jako vždycky nepochopitelně uspořádaným masakrem knih, papírů a entomologických vzorků, jako by to bylo hnízdo obzvlášť sečtělejších vos.

„Sedněte si, O'Donnelle.“

Jo. To je moje šéfka. Doktorka Amelia Faircloughová vypadá jako Kate Moss, obléká se jako Simon Schama a mluví, jako by jí za každé slovo účtovali poplatek. V mnoha ohledech je to ideální nadřízená, protože její styl řízení spočívá v ignorování zaměstnanců, dokud něco nezapálí. Což, abych byl fér, se Alexovi povedlo dvakrát.

Sedl jsem si.

„Twaddle,“ střelila pohledem po Alexovi, „zápis.“

Nadskočil. „Aha. Ehm. Jo. Rozhodně. Má někdo propisku?“

„Támhle. Pod *Chrysochroa fulminans*.“

„Báječný.“ Alex měl oči jako Bambiho maminka. Možná poté, co ji zastřelili. „Pod čím?“

Doktorce Faircloughové zacukal sval na čelisti. „Pod tím zeleným.“

O deset minut později měl Alex konečně propisku, papír, druhý papír, protože ten první protrhl propiskou, a výtisk knihy *Ekologie a evoluce chrobákovitých* (Simmons a Ridsdill-Smith, Wiley-Blackwell, 2011) jako podložku.

„Dobře,“ řekl. „Můžeme.“

Doktorka Faircloughová položila ruce na stůl před sebou. „Tohle mě ani trochu netěší, O'Donnelle...“

Nepoznal jsem, jestli měla na mysli to, že se mnou musela mluvit, nebo to, co se mi chystala říct. Ať tak, či onak, nevěstilo to nic dobrého. „Do prdele, mám padáka?“

„Ještě ne, ale dnes jsem musela odpovědět na tři e-maily, které se týkaly vás, a to je o tři e-maily víc, než bych normálně chtěla.“

„E-maily o mně?“ Věděl jsem, kam to směřovalo. Nejspíš jsem to věděl už od začátku. „Je to kvůli těm fotkám?“

Úsečně přikývla. „Ano. Když jsme vás přijali, řekl jste nám, že je to za vámi.“

„Bylo to za mnou. Teda pořád to je za mnou. Jen jsem udělal tu chybu, že jsem šel na večírek ten samej večer, kdy byl můj otec na ITV.“

„Tisk se shoduje v tom, že jste ležel zdrogovaný ve škarpě. Ve fetišistickém kostýmu.“

„Spadl jsem,“ namítl jsem bezvýrazně, „a měl jsem na sobě jen králičí uši.“

„Určitá skupina osob tento detail považuje za zvláštní prvek úchylky.“

V některých ohledech mi vztek připadal skoro úlevnej. Bylo to lepší než se bát, že přijdu o práci. „Potřebuju právníka? Protože si začínám myslet, že tohle má víc co do činění s mojí sexuální orientací než s abstinencí.“

„Samozřejmě, že ano.“ Doktorka Faircloughová netrpělivě mávla rukou. „Vypadáte jako ten úplně špatný druh homosexuála.“

Alex náš rozhovor sledoval, jako by to byl Wimbledon. A teď jsem slyšel, jak si při čmárání mumlal „špatný druh homosexuála“.

Pokusil jsem se odpovědět co neklidnějším tónem. „Víte, za tohle bych vás mohl zažalovat a bylo by to dost hardcore.“

„To byste mohl,“ souhlasila doktorka Faircloughová. „Ale další práci byste nesehnal a my vás nevyhazujeme. Kromě toho, jako náš fundraiser sám nejlépe víte, že nemáme žádné peníze, takže by pro vás byl soudní spor poněkud zbytečný.“

„Takže jste si mě sem pozvala, abyste mi rozjasnila den trochou neformální homofobie?“

„Notak, O'Donnelle.“ Povzdechla si. „Musíte vědět, že mě vaše homosexuální zaměření nezajímá. Mimochodem, věděl jste, že mšice jsou partenogenetické? Ovšem bohužel to zajímá některé naše podporovatele. Samozřejmě nejsou všichni homofobní a myslím si, že se jim líbilo chodit na večírky pořádané okouzlejícím mladým gayem. To však bylo založeno spíše na tom, že v podstatě nepředstavujete hrozbu.“

Můj vztek, stejně jako moje vztahy, neměl dlouhého trvání. Jenom mě vyčerpal a vyvolal ve mně pocit zbytečnosti. „To je pořád homofobní.“

„Klidně jim můžete zavolat a vysvětlit jim to, ale tak nějak pochybuji, že to z nich vytáhne peníze. A pokud nejste schopný vytáhnout z lidí peníze, dost to limituje vaši užitečnost pro naši organizaci.“

A zase jsem měl strach. „Myslel jsem, že jste řekla, že mě nevyhazujete.“

„Pokud bude Broucí párty úspěšná, chodte si, kam chcete, a po libosti si noste části těl savců.“

„Jupí.“

„Ale v tuhle chvíli,“ vrhla na mě chladnej pohled, „jste v očích veřejnosti zoufalý zkoksováný zvrhlík, co nosí kalhoty bez zadku, odpudil jste tři naše největší sponzory, a nemusím vám připomínat, že náš seznam sponzorů se nebezpečně blíží jednomístným číslům.“

Teď možná nebyla nejvhodnější chvíle říkat jí o e-mailech, který mi přišly dneska ráno. „Tak co mám dělat?“

„Co nejrychleji se vzpamatujte. Musíte se znovu stát neškodným sodomitou, kterého zákazníci Pandory rádi

představí svým levicovým přátelům a arogantně ho představí těm pravicovým.“

„Aby bylo jasno, tohle mě opravdu, *opravdu* hodně uráží.“

Pokrčila rameny. „Darwina uráželi *Ichneumonidae*. K jeho zklamání přetrvali v existenci.“

Kdybych měl trochu sebeúcty, aspoň o velikosti komářího varlátko, dal bych na fleku výpověď. Ale neměl jsem ani to, takže jsem neudělal vůbec nic. „Nedokážu ovlivnit, co o mně píše bulvár.“

„Samozřejmě, že dokážeš,“ ozval se Alex. „Je to brnkačka.“

Doktorka i já jsme na něj zírali.

„Můj kámoš z Etonu Mulholland Tarquin Jones se před pár lety dostal do hrozný šlamastyky kvůli nedorozumění s ukradeným autem, třema prostitutkama a kilem heroinu. Noviny ho vláčely bahnem, ale pak se zasnoubil s půvabnou dědičkou z Devonshiru a od té doby v *Hello!* psali jenom o jejich zahradních slavnostech.“

„Alexi,“ řekl jsem pomalu. „Víš, že jsem gay a celej tenhle rozhovor je o tom, že jsem gay?“

„No tak ty bys měl samozřejmě dědičku kluka, ne holku.“

„Neznám žádný dědice ani jednoho pohlaví.“

„Ne?“ Zatvářil se nelíčeně zmateně. „A s kým chodíš na královský dostihy?“

Schoval jsem obličej do dlaní. Připadalo mi, že se každou chvíli rozbřečím.

Přesně v tu chvíli se doktorka Faircloughová znovu ujala slova. „Twaddle má pravdu. Troufám si tvrdit, že s vhodným přítelem byste byl velmi rychle znovu roztomilý.“

Urputně jsem se snažil nemyslet na svůj otrěsnej neúspěch s Camem ve Sklepě. Ještě teď mě při vzpomínce na jeho odmítnutí zaplavilo čerstvý ponížení. „Nedaří se mi sehnat si ani nevhodnýho přítele.“

„To není můj problém, O'Donnelle. Odejděte prosím. Ty e-maily a tento rozhovor už mi zabraly až moc času.“

Obrátila pozornost k něčemu na svém počítači s takovou intenzitou, že jsem si napůl myslel, že jsem najednou přestal existovat. Ale v tu chvíli by mi bylo fuk, i kdyby to tak opravdu bylo.

Když jsem odcházel z kanceláře, hučelo mi v hlavě. Položil jsem si ruku na obličej a zjistil, že mám mokré oči.

„Božíčku,“ řekl Alex. „Ty brečíš?“

„Ne.“

„Chceš obejmout?“

„Ne.“

Ale nějak jsem stejně skončil v jeho náručí a on mě rozpačitě pohladil po vlasech. Ve škole nebo na univerzitě nebo kde měl Alex být zapáleným hráčem kriketu – ať už to slovo ve sportu, kterej v podstatě znamenal jíst pět dní jahody a chodit pomalu, znamenalo cokoli – a nemohl jsem si nevšimnout, že měl pořád vysportované tělo, byl štíhlejší, namakanější a pevnější. Navíc neuvěřitelně zdravě voněl, jako čerstvě posekaná tráva v létě. Zabořil jsem obličej do jeho značkového kašmírového svetru a vydal zvuk, kterej rozhodně nebyl vzlyknutí.

Musel jsem uznat, že to s ním ani nehnulo. „No tak. Víím, že doktorka Faircloughová umí být dost ostrá, ale na moři se dějou horší věci.“

„Alexi.“ Popotáhl jsem a tajně se pokusil otřít si nos. „Lidi přestali říkat, že se na moři dějou horší věci, v roce 1872.“

„Ale nepřestali. Řekl jsem to před chvíličkou. Tys mě neslyšel?“

„Máš pravdu. Jsem to ale pitomec.“

„To nic. Víím, že jsi rozrušenější.“

Když jsem se dostal asi pět centimetrů ode dna, bolestně jasně jsem si uvědomil, že jsem brečel v náručí největšímu noumovi z kanclu. „Jsem v pohodě. Pořád se snažím zpracovat fakt, že jsem asi tak půl desetiletí single a najednou si mám v podstatě přes noc najít kluka, abych nepřišel o jedinej džob, kterej jsem si byl schopnej sehnat, což je práce

v neziskovce, která má tak nízký standardy, že přijala i tebe a Rhyse.“

Alex o tom chvíli přemýšlel. „Máš pravdu. To je strašný. Vždyť my jsme úplní ňoumové.“

„Ale no tak,“ zavrčel jsem. „Mohl by ses aspoň urazit. Teď si kvůli tobě připadám jako totální kokot.“

„Moc se omlouvám. To jsem nechtěl.“

Jsou chvíle, kdy si skoro říkám, jestli Alex není génius v přestrojení a my jenom pěšáci v jeho velkolepém plánu. „Děláš to schválně, že jo?“

Věnoval mi úsměv, kterej měl být buď záhadnej, nebo prázdněj. „Já jsem si každopádně naprosto jistej, že si kluka najdeš snadno. Vypadáš dobře. Máš dobrou práci. Nedávno jsi dokonce byl v novinách.“

„Kdyby bylo snadný najít si přítele, už bych ho měl.“

Alex se bokem opřel o hranu stolu. „Hlavu vzhůru, brachu. Něco vymyslíme. Znají tvoji rodiče někoho vhodnýho?“

„Můj táta je abstinující narkoman v reality show a moje máma je samotářka, která měla od osmdesátých let přesně jednoho chlapa, pamatuješ?“

„Jo, ale předpokládám, že pořád mají klub?“

„Nemají.“

„To nevadí. Existuje tuna jinejch možností.“ Pauza. „Dej mi chvílku, než nějaký vymyslím.“

Nazdárek, totální, nejhlubší dno. Dlouho jsme se neviděli. Nechceš se mnou chodit?

Po dlouhatánským tichu se Alex napřímil jako bígl, kterej zavětril králíka. „A co bývalí spolužáci? Zavolej jim a zeptej se, jestli někdo z nich nemá milou sestru. Teda, bráchu. Teda, bráchu gaye.“

„Chodil jsem do školy na malý vesničce. V mém ročníku byli tři lidi. Se žádným z nich nejsem v kontaktu.“

„To je zvláštní.“ Tázavě naklonil hlavu. „Předpokládal jsem, že jsi určitě chodil na Harrow.“

„Víš o tom, že existují lidi, kteří nechodili ani na Eton, ani na Harrow?“

„No jo, samozřejmě. Holky.“

Nebyl jsem ve stavu, kdy bych zvládl vysvětlit socioekonomiku moderní Británie někomu tak nóbl, že mu ani nepřišlo divný, že písmeno *t* se ve slově *Moët* vyslovuje, ale ve slově *merlot* ne. „Nemůžu uvěřit, že to říkám, ale mohl by ses prosím znovu zaměřit na nápravu mého milostného života?“

„Musím přiznat, že jsem teď trochu ztracený.“ Zmlkl, zamračil se a nepřítomně si obíral lemy rukávů. Pak se na mě z ničeho nic zazubil. „Něco mě napadlo.“

Za normálních okolností bych to radši vzal s obrovskou rezervou. Ale byl jsem zoufalejší. „A co?“

„Co kdybys řekl, že chodíš se mnou?“

„Ty nejsi gay. A každej ví, že nejsi gay.“

Pokrčil rameny. „Řeknu, že jsem změnil názor.“

„Hele, takhle to asi nefunguje.“

„Měl jsem za to, že v dnešní době mají být tyhle věci fluidní. Žijeme ve dvacátém století.“

Tohle nebyla vhodná chvíle na to, abych Alexovi připomínal, v jakém žijeme století. „Nemáš náhodou přítelkyni?“ zeptal jsem se.

„No jo, Miffy. Úplně jsem na ni zapomněl. Ale je úžasná. Vůbec jí to nebude vadit.“

„Na jejím místě by mi to vadilo. *Hodně* by mi to vadilo.“

„No, možná proto nemáš přítele.“ Trošku ublíženě se na mě podíval. „Připadáš mi fakt hodně náročnější.“

„Podívej. Děkuju za nabídku. Ale nepřipadá ti, že když jsi málem zapomněl na svoji skutečnou přítelkyni, zapomněl bys i na falešného přítele?“

„Ne, právě proto je to tak chytrý. Můžu předstírat, že spolu chodíme, a nikomu nebude divný, že jsem se o tobě nikdy nezmínil, protože jsem takovej matla, že by se to ode mě dalo čekat.“

Bylo to děsivý, ale začínalo to znít dost rozumně. „Víš co?“ řekl jsem. „Nechám si to projít hlavou.“

„Jako co?“

„Díky, Alexi. Moc jsi mi pomohl.“

Odploužil jsem se do své kanceláře a s úlevou zjistil, že jsem neodpudil žádný další sponzory. Pak jsem seděl za stolem s hlavou v dlaních a přál jsem si –

Proboha. Byl jsem tak v prdeli, že jsem ani nevěděl, co jsem si přál. Samozřejmě by bylo moc hezký, kdyby můj otec nešaškoval v televizi, média nebyly plný mých fotek a já se nemusel bát o práci. Ale nic z toho, ani dohromady, ani jednotlivě, nebylo skutečný jádro pudla. Byli to jen další mrtví ptáci na okraji ropný skvrny mého života.

Můj otec byl Jon Fleming a to jsem nemohl změnit. Nemohl jsem změnit, že mě nechtěl. Nemohl jsem změnit, že jsem se zamiloval do Milese. A nemohl jsem změnit ani to, že Miles mě taky nechtěl.

Po chvíli babrání se v sebelítosti mi došlo, že Alex možná nebyl tak úplně mimo. Nezašel tak daleko, aby *doopravdy* pomohl – malej krůček je lepší než nic –, ale obecně řečeno měl pravdu v tom, že lidi, který už znáte, vás můžou klidně seznámit s lidma, který ještě neznáte.

Popadl jsem telefon a otevřel skupinovej chat na whatsappu, kterej někdo nedávno překřtil na *Don't Wanna Be All Bi Myself*. Po chvíli přemýšlení jsem poslal sérii emotikonů sirén následovaných SOS. Nouzová situace. Potřebuju svoje *Queervengers*. Rose & Crown. Dneska v šest a trošku mě dojalo, jak rychle na displeji blikaly odpovědi, že přijdou.

Kapitola 5

Bylo ode mě docela sobecký vybrat jako místo srazu Rose & Crown, protože jsem to měl – na rozdíl od ostatních – nejbliž. Ale taky jsme měli řešit moji krizi, takže jsem si to dokázal ospravedlnit. Kromě toho to byla jedna z mých neoblíbenějších hospod – nemotorně působící budova ze sedmnáctýho století, která vypadala, jako by ji letecky dopravili odněkud z prdelákova a plácli ji doprostřed Blackfriars. Měli tu až znepokojivě rozlehlou zahrádku a závěsný koše, takže to byl prakticky samostatnej ostrůvek, od kterýho se okolní kancelářský budovy rozpačitě odkláněly.

Objednal jsem si pivo a burger a odešel jsem zabrat venkovní stůl. Vzhledem k tomu, co se v Anglii považovalo za jaro, bylo trochu chladno, ale kdyby se Londýňani nechali odradit banalitama typu zima, déšť, mírně znepokojující úroveň znečištění a holubí hovna, nikdy by nevystřčili nos z domu. Čekal jsem jen pár minut, než dorazil Tom.

Což bylo tak trochu hodně trapný.

Tom totiž není tak úplně kámoš. Je to něco jako kámoš přes koleno a dlouhodobej partner Bridget, která je takovej heteráckej maskot naší skupiny. Tom je nejvíc sexy a cool člověk, kterýho znám, protože vypadá jako mladší bratr Idrise Elby a je skutečnej špion. No, ne tak docela. Pracuje pro Zpravodajskou divizi celních a spotřebních daní, jednu z těch agentur, který existujou, ale noviny o nich nikdy nepíšu.

Je to ale ještě komplikovanější, protože technicky vzato jsem ho „viděl první“. Párkrát jsme šli na rande a já si myslel, že to šlo fakt dobře, tak jsem ho představil Bridget a ta mrcha mi ho přebrala. Nebo nepřebrala. Prostě se mu líbila víc. A mně to vůbec nevadí. Teda vadí. Ale nevadí. Jenom někdy mi to vadí.

A asi jsem ho neměl znovu balit, když měli s Bridget před pár lety krizi. Dali si pauzu, takže to ode mě bylo o trochu míň sráčský, než to mohlo být. A Tom si nakonec uvědomil, jak moc ji miluje, a rozhodl se to s ní urovnat. To byl super pocit.

Tom v podstatě dělá s mojí sebeúctou to, co v práci dělá obchodníkům s lidma a pašerákům zbraní. I když já skoro žádnou sebeúctu nemám.

„Ahoj,“ pozdravil jsem ho a snažil se nevykopat do trávy díru a nevklouznout do ní jako ohroženéj hovnivál.

Tom mi dal pusu na tvář, což bylo těžce kontinentální a lehce srdcervoucí, a postavil svoje pivo vedle mýho. „Rád tě vidím. Dlouho jsme se neviděli.“

„Jo. To jo.“

Musel jsem vypadat traumatizovaně, protože Tom pokračoval: „Bridge má zpoždění. Což je asi jasný.“

Nervózně jsem se zasmál. Chodit pozdě je u ní standard. „Takže. Ehm. Co pořád děláš?“

„Všechno možný. Velkej případ komerčního podvodu. Brzo bysme to měli dotáhnout. Co ty?“

Za ty tři roky jsem se naučil, že „komerční podvod“ je průmyslověj kód pro něco podstatně závažnějšího, i když jsem nikdy úplně nepřišel na to, co to bylo. Takže jsem mu musel říct, že organizuju večírek, abychom vybrali peníze na hovínkový brouky, což bylo trochu ponižující.

Ale on se samozřejmě tvářil strašně zaujatě a pokládal spoustu fakt zasvěcených otázek, z nichž půlku jsem si asi měl klást sám. Každopádně jsme takhle vydrželi konverzovat až do příjezdu Jamesů Royce-Royců.

S Jamesem Roycem a Jamesem Roycem (teď Jamesem Royce-Roycem a Jamesem Royce-Roycem) jsem se seznámil na univerzitní akci LGBTQ+. Z určitýho úhlu pohledu je divný, že jim to tak klapě, protože jejich jméno je v podstatě jediná věc, kterou kdy měli společnou. James Royce-Royce je obrýlenej kuchař a vyjadřuje se... Hele, snažím se to říct nějak kulantně, ale v podstatě je to do očí bijící teplajzník. James Royce-Royce naopak vypadá jako ruskej nájemnej vrah, má práci, který nerozumím, něco s hrozně složitou matikou, a je neuvěřitelně plachej.

Aktuálně procházejí procesem adopce, takže se náš rozhovor hodně rychle stočil k „vázně pekelnýmu“ (slovy Jamese Royce-Royceho) množství papírování potřebnýmu k tomu, co jsem naivně pokládal za přímočarej proces posílání dětí od lidí, kteří je nechťejí, k lidem, kteří je chtějí. Upřímně jsem nedokázal říct, jestli to bylo víc, nebo míň divný než mluvit o skutečných dětech.

Dál tu máme Priyu, drobnou lesbičku s pestrobarevnýma pramínkama ve vlasech, která nějak zvládala platit účty tím, že svařovala kousky kovu s jinýma kouskama kovu a prodávala je v galeriích. Určitě je doopravdy talentovaná, ale já to absolutně nedokážu posoudit. Bývala jediným dalším single členem mojí skupiny nejbližších přátel a strávili jsme spolu nespočet večerů popíjením levnýho prosecca, naříkáním nad naší společnou neschopností milovat a slibováním si, že jestli budeme oba v padesáti ještě sami, vykašleme se na všechno a vezmeme se. Ale pak mě zradila tím, že se zamilovala do vdané a o dvacet let starší odbornice na středověk. A navíc, což bylo neodpuštělný, jim to vyšlo.

„Kde jsi v sobotu sakra byl?“ Hupsla za stůl a podívala se na mě. „Měli jsme sedět v koutě a pomlouvat lidi.“

Pokrčil jsem rameny a doufal, že jsem nevypadal na smrt vyděšeně. „Přišel jsem, dal si koktejl a o jedno fiasko s pěkným hipsterem pozdějc jsem zahanbeně vypadl.“

„Hm.“ Priyiny rty se zvlínily do poloúsměvu. „Takže pro tebe docela normální večer.“

„Chci, abys věděla, že i když mám super odpověď, do puntíku jsi to vystihla.“

„Proto jsem to řekla. Mimochodem, co se ti stalo tak strašného?“

„Bridget,“ podotkl James Royce-Royce, „nás ještě nepotčila svou přítomností.“

Priya obrátila oči v sloup. „To není nic strašného. Je to jako obvykle.“

Vzhledem k tomu, že Bridget mohla přijít za dvacet minut, ale klidně taky vůbec, jsem to rovnou vyklopil. Řekl jsem jim o fotkách, sponzorech a o tom, jak bych byl totálně v prdeli s prací, kdyby se mi nepodařilo najít si slušného kluka.

James Royce-Royce zareagoval jako první. „To,“ prohlásil, „je nejostudnější přestupek proti všem formám slušného chování. Jsi fundraiser pro ekologickou neziskovku, ne účastník *Love Islandu*.“

„Souhlas.“ Nádhernej Tom, kterej se mnou nechtěl chodit, se napil a na krku mu s polknutím poskočil ohryzek. „Tohle rozhodně není v pořádku. Není to můj obor, ale tohle je zralý na stížnost.“

Schlíple jsem pokrčil rameny. „Možná, ale jestli celou neziskovku potopím, protože jsem moc gay, tak tu stížnost nebudu mít proti komu podat.“

„Tohle vypadá,“ Priya se odmlčela, aby si převázala duhovou tkaničku na svých martenskách, „že máš dvě možnosti. Nechat se vyhodit, nebo si někoho namotat.“

Vysloužila si tím pohled přes obroučky brýlí Jamese Royce-Royceho. „Priyo, drahoušku, snažíme se ho emocionálně podpořit.“

„Vy se ho snažíte emocionálně podpořit,“ přisvědčila Priya. „Já se snažím být užitečná.“

„Emocionální podpora je užitečná, ty neořezaná pastelko.“

Tom, kterej neměl ty samý sladký vzpomínky na jejich hašteření, si povzdechl. „Jsem si jistej, že můžeme udělat obojí. Ale nejsem si jistej, jestli bychom měli Luca povzbuzovat, aby se do něčeho takovýho pouštěl.“

„Podívej,“ řekl jsem mu, „to je od tebe fakt milý, ale myslím, že nemám na vybranou. Takže potřebuju, abyste všichni spojili síly a našli mi chlapa.“

Nastalo znepokojivě dlouhý ticho.

Nakonec ho přerušil Tom. „Tak jo. Jestli to fakt chceš. Ale budeš muset být trochu specifickej. Koho hledáš?“

„Tys mě neslyšel? Chlapa. Jakýhokoli chlapa. Pokud bude umět nosit oblek, nezávazně klábosit a neztrapní mě na be-nefiční akci.“

„Lucu, já...“ prohrábl si vlasy. „Vážně se snažím pomoci. Ale tohle je příšernej přístup. Co čekáš, že udělám? Zavolám svému bývalýmu a řeknu: ‚Čau, Nishi, mám super zprávu – jeden kámoš, kterej nemá skoro žádný nároky, tě chce pozvat na rande‘?“

„Když jsem měl naposledy vysoký nároky, týpek mi dal kopačky a začal chodit s mojí nejlepší kamarádkou.“

James Royce-Royce se hlasitě nadechl. A najednou se všichni ostentativně koukali jinam.

„Promiň,“ zahuhlal jsem. „Já... Promiň. Jsem teď trochu mimo a můj obrannej mechanismus je chovat se jako kokot.“

„Nic se neděje.“ Tom se vrátil ke svému pivu.

Trvalo mi sekundu nebo dvě, než jsem si uvědomil, že mi nebylo jasné, jestli tím myslel „nic se neděje, protože nejsem uražený a nepovažuju tě za popudlivýho“, nebo „nic se neděje, protože jsi kokot a ve skutečnosti nejsme kámoši“. Zatracení špioni. A taky se nepletl. Chtěl jsem po nich fakt hodně.

„Jde o to,“ začal jsem a odrbával u toho štítek z nejbližší láhve, „že už nějakou dobu nejsem schopnej s nikým být. A vy se asi budete dalších třicet let hádat se svýma drahýma polovičkama, kdo mě bude muset pozvat na Vánoce. Ale já nemůžu –“